

Любов Потьомкіна

Ліна Костенко

Болить життя. А справи дуже древні.
Раби — як риби, замерзає кров.
Де були "потьомкінські деревні",
там була й потьомкінська любов.

Як любив він ту Єкатерину!
Як міняв усмішки й парики!
Виникали різні райські крини,
як по мановенію руки.

Очі сині, очі сині, очі сонні! —
від котрих млосно баранів,
на його тавричеській персоні
залишали більма орденів.

Січ розбита, край той перекраяний,
груди в лентах — цілий Млечний путь.
Хочете, пожалста, пів-України
подарую вам на незабудь.

Як він був закоханий в царицю,
як життя їй присвятив своє!
Навіть нам Лук'янівську в'язницю
збудував у формі букви "Е".

Це ж не те якесь там мракобісся,
Це ж в ім'я свободи! А тепер —
ти пиши їм, Катько, ти не бійся.
Хай тебе привітствує Вольтер!